

має бути орієнтована на опанування теорії і практики розв'язування задач, близьких до реальних у певній професії.

Очевидно, що монтажник гіпсокартонних конструкцій має вміти вчитися впродовж усього свого життя, оскільки будуть з'являтися нові рішення, нові матеріали, технології і організація виробництва.

Список використаних джерел

1. Державний освітній стандарт з професії «Монтажник гіпсокартонних конструкцій». URL: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/pto/standarty/2023/12/14/Standart.proftekhn-Montazhnyk.hipsokarton.konstruktsey-1520.vid.13.12.2023.pdf>
2. Рекомендації щодо впровадження змішаного навчання у закладах фахової передвищої та вищої освіти. URL: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/vishcha-osvita/2020/zmyshene%20navchanny/zmishanenavchannia-bookletspreads-2.pdf>

Світлана Кравець,
*канд. пед. наук, старший дослідник,
завідувач лабораторії зарубіжних систем
професійної освіти і навчання,
докторантка Інституту професійної освіти
НАПН України
(м. Київ, Україна)*

ТЕНДЕНЦІ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА У СФЕРІ ПРОФЕСІЙНОЇ (ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОЇ) ОСВІТИ: ЗАКОНОДАВЧИЙ ТА УПРАВЛІНСЬКИЙ АСПЕКТИ

Кризові явища в економіці України та окремих регіонів, спричинені війною, особливо гостро відображаються обмеженістю можливостей інноваційного розвитку державного сектору економіки, соціальних інституцій та виробничих структур. Сучасні підходи до реалізації Плану Відновлення України актуалізують питання партнерської консолідації зусиль міжнародних партнерів, представників органів державної влади та регіональних управлінь, бізнесу, громадських організацій та системи освіти у забезпеченні розвитку національної економіки та створення потенційних синергій співпраці із країнами Європейського Союзу [4, с.10]. Побудова соціально доцільних моделей відновлення національної економіки з отриманням конкретного соціального ефекту за результатами спільної діяльності посилює значення розвитку державно-приватного партнерства у сфері професійної (професійно-технічної) освіти (далі – ДПП у сфері П(ПТ)О). Цей процес є капіталомістким і потребує підтримки державного бюджету, а також коштів корпоративного і приватного бізнесу. Окрім того, розвиток ДПП у сфері П(ПТ)О залежить від ресурсних можливостей кожного учасника партнерства, що передбачає його відповідальність у повноцінному виконанні цілей ДПП-проєкту. Недосконалість окремих складових цілісного процесу ДПП зумовлює його недосконалість, що призводять до деструктуризації системи та відсутності мотивації до ініціювання нових проєктів.

Важливим аспектом розвитку ДПП у сфері П(ПТ)О є законодавче забезпечення, що визначається Законом України «Про державно-приватне партнерство» [2] (2010) та спеціальними нормативно-правовими документами [1]. Варто зазначити, що у проєкті Закону України «Про професійну освіту» акцентовано на максимальній інтеграції роботодавців до взаємодії із закладами професійної освіти, а також виокремлено окрему статтю про державно-приватне партнерство у сфері професійної освіти (ст. 69), зміст якої розкриває можливі способи укладання договорів між закладами професійної освіти та підприємствами, установами, організаціями (приватними партнерами), а також напрями здійснення ДПП у сфері професійної освіти [3].

Відповідно до чинного законодавства, а також з урахуванням перспектив прийняття нового Закону України «Про професійну освіту» посилюється значення забезпечення інноваційної привабливості закладів П(ПТ)О для розвитку ДПП-проєктів із потенційними партнерами. Йдеться про здатність керівників закладів П(ПТ)О здійснювати управлінську діяльність на основі

стратегічного управління, проектного менеджменту, маркетингу, кластерного підходу тощо, а також розвивати інтелектуальний потенціал педагогічних працівників та виробничі можливості закладу для досягнення спільних цілей партнерської діяльності. Тенденція розвитку ДПП у сфері П(ПТ)О на управлінському рівні відображається в контексті децентралізації управління, що поступово інтегрує до практик стратегування соціально-економічного розвитку регіонів. Власне і регіональні стратегії є проектами розвитку регіону за різними напрямками на засадах ДПП, адже для їх реалізації об'єднуються представники обласної районної державної адміністрації, обласних рад, органів місцевого самоврядування, заклади освіти всіх рівнів та форм підпорядкування, громадські організації та інші зацікавлені сторони.

Варто зазначити, що управлінські практики реалізації ДПП у сфері П(ПТ)О на рівні регіонів характеризуються інтеграцією важливих проектів до Стратегій соціально-економічного розвитку регіону, а на місцевому рівні за участю органів місцевого самоврядування значно легше отримувати дозвільні документи та погодження для реалізації та фінансування ДПП-проекту.

Для розвитку ДПП у сфері П(ПТ)О актуалізується потреба створення окремого органу регулювання ДПП, що забезпечуватиме координацію співробітництва органів державної влади і приватних партнерів для вирішення найбільш значущих для суспільства проблем. При цьому управлінська діяльність щодо розвитку ДПП передбачатиме: розроблення стратегії відносин бізнесу з державною владою і суспільством; формування середовища для розроблення й реалізації партнерських проектів, у тому числі міжнародних; організацію ДПП та управління ним відповідно до потреб регіону; організацію заходів, спрямованих на розвиток проектної культури у суб'єктів партнерства тощо. Зазначимо, що низький рівень розвитку проектної культури учасників партнерства призводить до неправильного розуміння ними очікуваного результату від інвестицій (як представниками держави, так і бізнесу) – визначаючи мету ДПП-проекту як отримання інноваційного продукту, увага партнерів здебільшого акцентується на фінансових процесах (витрати, надходження тощо). Однак повноцінна реалізація можливостей кожного учасника ДПП має бути орієнтована на досягнення спільних цілей, а різне їх розуміння на певному етапі, формажорні ситуації або інші обставини можуть зумовити деякі недосконалості окремих підсистем цілісного процесу, що потребує компенсації цих ресурсів із інших систем чи призупинення спільного проекту. Такі приклади зумовлюють тенденцію зниження мотивації до ініціювання нових ДПП-проектів у сфері П(ПТ)О.

Варто зазначити, що тенденції розвитку ДПП у сфері П(ПТ)О в Україні не є сталими у сучасних умовах, адже виклики сьогодення та складні обставини розвитку усіх секторів економіки зумовлюють щоденне переосмислення цілей та пошук оперативних рішень. Безумовно, це впливає на можливості реалізації діючих ДПП-проектів та мотивацію щодо створення нових. Однак, формування синергетичних систем взаємодії основних суб'єктів ДПП у сфері П(ПТ)О сьогодні є вкрай важливою діяльністю для підвищення ефективності функціонування економіки країни та її відновлення у воєнний та повоєнний період.

Список використаних джерел

1. Кравець С. Г. Нормативно-правове забезпечення розвитку державно-приватного партнерства у сфері професійної (професійно-технічної) освіти. *Professional Pedagogics*. 2022. 1 (24). С. 127–137. URL: <http://lib.iitta.gov.ua/733147/> (дата звернення: 14.04.2024).
2. Про державно-приватне партнерство: Закон України № 2404-VI від 01.07.2010. Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2404-17> (дата звернення: 16.04.2024).
3. Про професійну освіту: проект Закону України. URL: <https://mon.gov.ua/ua/news/mon-prezentuye-proyekt-novogo-zakonu-pro-profesijnu-osvitu> (дата звернення: 15.04.2024).
4. Технології розвитку державно-приватного партнерства у сфері професійної (професійно-технічної) освіти у повоєнний час: практичний посібник / за голов. ред. В. О. Радкевич. Київ : Інститут професійної освіти НАПН України, 2023. 195 с. URL: <https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/740135> (дата звернення: 15.04.2024).